

IV. OBRAZ

Lampe přiběhne k paní Le Vasseurové něco jí šeptá do ucha.

MATKA: Cože? (*dává Lampemu na ruku váček s penězi, ten si pak celou dobu do své další akce s penězi hraje*)

Přicházejí Rousseau s Terezkou – přijdou doprostřed vepředu, tchýně přichází zezadu a zleva.

MATKA: *Vstává s jedovatým přeslazeným úsměvem a s maximální ironií.* Aha, tady jste, vy hrdličky. *Ale vzápětí rychle přechází do své obvyklé polohy, tedy drsně, panovačně.* Milý pane, jestli Vám mám dát svou dceru za ženu, tak mě budete poslouchat a konečně mi vynaleznete něco pro krále, jinak –

TEREZA: *Rozhodně, ale v mezích slušnosti a spravedlnosti. Povystoupí proti ní.* Tak dost, maminko!

MATKA: (*ohromeně, musí dát najevo, že tohle je ta nejneočekávanější situace, tedy možná spíše překvapeně, než panovačně*) Jak to se mnou mluvíš?

TEREZA: *Stále ve spravedlivém zápalu. Při následujících větách tchýni zadem obejde, takže je pak ona vlevo z pohledu diváka a tchýni svým útokem tlačí doprava. JJR opatrně a větším obchvatem Terezku následuje.* A jak mluvíš ty s námi? Jsi tak sobecká! Lidi jenom využíváš! Druzí jsou pro tebe jenom prostředkem, abys mohla šplhat po žebříčku společenské nerovnosti. *Ted' k sobě za ruku přitáhne JJR, který pro jistotu postával opodál.* Ale my se už vydírat nenecháme. Okamžitě odjed' a už se nikdy nevracej!

MATKA: Cože? (*lapá po dechu*) To snad... co si to... já snad omdlím!

Paní Le Vasseurová omdlí. Lampe ji zachytí, odnese či odtáhne dozadu na židli a pokouší se ji křísit.

ROUSSEAU: (*obdivně*) Terezko, ty jsi úžasná. Jak jsi ji usadila!

TEREZA: *Postoupí přesně doprostřed a s neochvějným přesvědčením, zcela klidně, bez hnutí.* Takto vždycky zvíteží přirozený cit a mrav nad nesmyslnou společenskou konvencí a nenávisť.

ROUSSEAU: *Opravdu také klidný a šťastný.* Terezko, jsem tak rád, že tě mám! – Počkej chvíli! *Odběhne natrhat květiny.*

Zazní zvuk příjíždějící motorky (bude-li k dispozici technika). Motorka zastaví a objeví se pošťák – Zbytečný člověk.

ČLOVĚK: (*k Lampemu odnášejícímu či odvádějícímu matku*) Monsieur Jean-Jacques Rousseau?

Lampe zavrtí hlavou a pokyne směrem k Rousseauovi, který přichází po Zbytečném člověku.

ČLOVĚK: (*nevšímne si Terezky, míří přímo k JJR; stojí mezi nimi zády k Terezce. Ta pochopitelně začíná být smutná, pláče, odtahuje se na opačnou stranu. Člověk mluví překotně, nadšeně.*) Pane Rousseau, přijíždím od paní de Warens a přináším Vám od ní vzkaz. Pokud odpovíte, já jí odpověď zase na své nové Jawě odvezu a ona zase něco napíše, a Vy také a já tak budu pořád jezdit na své

motorce a konečně se uplatním... A vůbec – všichni budeme spokojeni. Tak co? (*JJR se přes naléhající člověka teprve teď dostane k Terezce, dá jí kytku a pohládí ji po vlasech. Když to ZČ vidí, pochopí.*) Aha, asi jsem řekl něco nevhod, že?

ROUSSEAU: (*přejde k němu, teď on stojí uprostřed a Terezka za jeho zády; klidná, chladná intonace*) Víte, co udělám s Vaším vzkazem? (*ZČ neví, tak jen zavrtí hlavou.*) – Tak se dívejte! (*roztrhá dopis na malé kousíčky, které nasype Zbytečnému člověku na hlavu*)

ČLOVĚK: (*zalomí rukama, odchází s pláčem*) Mé role! Kde jsou mé velké role! *Nyní přehnaně deklamuje:* Svou pošťáckou čepici odhazuji v dál, hle tam leží ona – a tak dál... Doručit či nedoručit – to je to, oč tu teď běží! Ach jo!

ROUSSEAU: (*volá za ním*) A té paní vyřídíte, že Terezku bych kvůli žádné holce neopustil! – A ani kvůli filosofii. (*odchází ze scény. Rousseau pak ještě nakoukne zpět a dodá*) No...